

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

VIII. Confutatio Arianorum ex libris Eustathii & Athanasii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

rius mentionem feci, & præter illos Menophantus Ephesus, Patrophilus Scythopolitanus, Theognius ipse Nicææ Episcopus, & Neroniades Narcissus: est autem Neronias urbs secunde Ciliciæ, quam nunc Irenopolim vocamus: Theonas denique Marmaricæ, & Secundus Ptolemaidis in Ægypto Episcopi, Apostolicæ doctrinæ adverbantur, Atio patrocinant. Cumque formulam fidei conscripserunt, eam concilio obtulerunt: quam perlectam statim omnes discerpere, spuriam atque adulterinam eam appellantes. Cumque ingens omnium tumultus contra eos coortus esset, & tanquam proditores fidei ab universis acularentur, metu percussi exsurrexerunt: primique, exceptis Secundo ac Theona, Atium excommunicarunt. Hunc in modum impio illo ab Ecclesia exturbato, cum formulam fidei, quæ ad hunc usque diem in Ecclesiis obtinet, communi consensu dictassent & subscriptionibus suis confirmassent, concilium dimiserunt. Verum illi quos supra nominavi, subdole & parum sincere huic fidei consenserunt. Cujus rei fidem faciunt, tum ea quæ iidem postea moliti sunt adversus fidei defensores, tum ea quæ ab his ipsis scripta sunt adversus illos. Nam Eustathius ille Antiochenus Episcopus, cujus jam antea mentionem feci, exponens locum illum Proverbiorum: Dominus creavit me initium viarum suarum ad opera sua, hæc adversus illos scribit, res tum gestas commemorans, & blasphemiam eorum refellens.

CAP. VIII.

Confutatio Arianorum ex libris Eustathii & Athanasii.

VENTAM autem nunc ad ea quæ gesta sunt. Quid igitur? Cum ob eas res maxima Synodus Nicæam convenisset, ducentis circiter ac septuaginta Episcopis in unum collectis. Neque enim numerum certo referre possum ob ingentem conventus illius multitudinem, quippe cum nec in eo investigando valde curiosus fuerim. Postquàm de modo fidei quæri ceptum est, libellus Eusebii prolatus est in medium, ejus blasphemix certissimum argumentum. Qui cum palam audientibus cunctis recitatus fuisset, statim

Aτων υγείαν ησπάξατε. ολίγοι δέ τινες, ων η πρόθε εν εμνήδω, η πρόθε εν κείνοις μνηόφαν- τος ο εφέσιος, ε ο σκυθοπολίτης παρόφ- φιλος, θεόγμος τε νικαίας αλίης επίσκοπος, ων, η νερωνιαδος νάρκιος κιλικίας η της δολιχας η νερωνιαδος εστι πόλις, ων νω ειρηνό- πολιν ονομάζουμν. η μη τέτων, θεωνας τε ο μαρμαρείτης, ε ο πτολεμαίδος τ αιγυπθίας σεκάνδος, ταις αποσολκοίς ανέλεγον δόγ- μασιν, δρέω σιωπηγορέτες. υπαγορευ- σαντες η και πίσεως διδασκαλίαν, επέδωκαν τω κοινω ων αναγνωθ είσαν ευθέως διερρη- ξαν άπαντες, νόθον η κέδηλον ονομάσαντες. θερύξε η πλείεσ και άυθών γενομένε, η πάντων παροδοσίαν άυθών της ευσεβείας καθηγορέων, δέισαντες εξανέστησαν, και πρωτοι τον άρειον απεκήρυξαν, πλω σεκάνδος ε θεωνά. ετω η τδ δυσεβείας εκποδών χρομένε, συμφώνως άπαντες την μεχει και νυν εν ταίς εκκλησίαις πολυδουμένω πρίν υπαγορευδύσαντες, ε ταίς υπογραφαίς βεβαιώσαντες, διέλυσαν τό συν- έδριον. υπελως μέντοι και σκευλιχεώς ε παρορηθίτες τη δε τη πίσει συνέθεντ. η μαρ- τυρείτα τε ύσερον παρ άυθών τυρωθείνα η τών τ ευσεβείας προμαχων, η τα παρ άυθών εκίνων παρ άυθών συγγραφεία. ευσάδιος μω γδ εκείνος ο της άλιοχέων επίσκοπος, ε η πρόθε εν εμνήδω, ταύτα παρ άυθών έγραψε, τάτε γενημένα διδάσκων, ε την βλασφημίαν έλέγχων, η την παροιμιαικω έρμηνεύων ρήσιν την φάσκασαν, κύριος εκτισέ με δρχλω οδών αυτε είς έργα αυτε. βαδισ- μαι η εν ευθεν ήδη και πη τα πεπραμένα.

Κεφ. η'.

Dελιχος ησ άρειανόθων εν ησ ενσαθίη και άθανασίω συγγραμμάτων.

TΙ εν. επειδη δια ταύτα σύνοδος ες την νικαίαν άφικνεΐται μεγίση, διακο- σίων μηλί γε και έβδομηκότα τον αειθμόν όμότε στωαχθείαν. τό γδ σαφές δια τον της πολυανθείας όχλον εχ όιος τέεμι γρα- φην, επειδη μη πάνη τετο παρ επεδάσως ανήχουον. ως η εζηείτο της πίσεως ο τρέ- πος, διαργής μω έλεγχος τό γραμμα- της ευσείε παροβάλλεο βλασφημίας. πη πάντων η αναγνωθ εν, άυλικα συμφοράν

μὴ ἀσάθητον τῆς ἐπιρρηγῆς ἕνεκα τοῖς ἀν-
 τικατοῖς προσηνῶν. αἰχρύνω δ' ἀνήκεσον τῶ
 γραφῆσι παρέιχεν. ἐπειδὴ ἡ τὸ ἐργασήριον
 τῆ ἀμφιτόν εὐσεβιον σαφῶς ἐάλω, τῆ ἀρ-
 νόμου γραμματῶν διαρραγῆν ὑπ' ὅψα
 πάντων, ὁμῆ τινες ἐν συσκυθῆς, τῶνομα
 ἀρεθολόμοι τῆς εἰρήνης, καλεσίνησαν μὴ
 ἀπάντας ἐδὴ ἀρεῖα λέγειν εἰωθότας. ὁ δ'
 δρεομανῆτα δ' εἰσαίτες, μήπως ἀρεῖ τὸ σω-
 τῆς ἐν ταυτῶ σωθῶς συσκευρημένης δεξο-
 στρακιδεῖν, ἀναθημαλίζεσι μὴ ἀρεπιδῆ-
 σαίτες τὸ ἀπηγορευμένον δόγμα, συμφά-
 νοις γραμμασιν ὑπογραψαίτες ἀυτοχειρῶν.
 τῆ δ' ἀρεθολογῶν διαπλείσης ὅσης ἀρεθολογῆς
 κρησῆσαιτες, δ' ἐον ἀυίτας ὑποπῆσων λαμ-
 βάνην, τὸς μὴ λεληθότας, τὸς δ' ἀρεθολο-
 γῶς τὰς ἀποψηφιδεῖσας πρὸς ἀρεθολογῆς,
 διαφόροις ἐπιεκαλόουσι τοῖς ἐλέγχοις. βε-
 λόμοι δ' παγιῶσαι τὰ ζιζανιῶδη φύεργῆ-
 μάλα, δεδοῖσασιν ἐδὴ ἐπιγνώμονας, καὶ ἐκ-
 κλίνεσι ἐδὴ ἐφόρεσι καὶ ταυτῆ ἐδὴ τῆς εὐ-
 σεβείας κήρυκας ἐν πολεμῆσιν. ἐχ' ἔτω δ'
 πισθόμοι, ὡς ἀνθρώπους ἀθέτους δ' ἰνα ἀκρά-
 τῆσαι πῶποτε τῆ θεῖα. καὶ γὰρ πάλιν ἰαχύ-
 σωσι, καὶ πάλιν ἠπῆθησῶσαι καὶ τὸν σεμνόν-
 φωνον ἀρεθολογῆσαι. Ταυτὰ μὴ ἐν ὁ-
 μέγας εὐσαθῆν. ὁ δ' ἡ τέτα σωμαγωνισῆς,
 καὶ τῆς ἀληθείας ἀρεθολογῆ ἀθανάσιον, ὁ
 τῆς ἀλεξάνδρου τῆ πανδοφῆμα πρὸς ἀρεθολογῆς
 διάδοχον, οἷς ἀρεθολογῆς ἐδὴ ἀφρεσι ἐπιελλων
 γέγραφε, καὶ ταυτὰ πρὸς ἐθεκε. τῆ σωελ-
 θῶν ἀποκόπων βελομένων, τὰς μὴ πα-
 ρεῖ τῶν δρεομανῶν ἐφορεθεῖσας τῆς ἀσεβείας
 λέξῆς ἀνελεῖν, τὸ δ' ἐδὴ ὄλων, καὶ τὸ λέγειν
 κλίσμα καὶ ποιῆμα τὸν ὑόν, καὶ τὸ μὴ ποιεῖ ὅτε
 ἐδὴ μὴ, καὶ ὅτι τρεπῆς ἐστὶ φύσεως. τὰς δ' τῶν
 γραφῶν ὁμολογεμένης γραφῆς, ὅτι τῆ ἐν
 θεῷ ὁ ὑὸς φύσεφ μονογενῆς ἐστὶ, λόγον, δ' ἰνα-
 μίς, σοφία μόνη τῆ πατρὸς, θεὸς ἀληθινός,
 ὡς εἶπεν ὁ ἰωάννης, καὶ ὡς ἐγραψεν ὁ παῦλος,
 ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτῆρ τῆς
 πατρὸς ὑποσάσεως, ἀρεθολογῆ εὐσεβιον ὑπὸ
 τῆς ἰδίας κακοδόξιας ἐκκόμοι, διελάλειν
 ἀλλήλοις, σωθῶμεθα. καὶ γὰρ καὶ ἡμεῖς ἐν τῆ
 θεῷ ἐσμέν. εἰς γὰρ θεὸς ἐξ ἑ τὰ πάντα. καὶ
 τὰ δρεομα παραῆλθεν, ἰδὲ γέγονε τὰ πάντα
 κακὰ. τὰ δ' πάντα ἐν τῆ θεῷ. ἐλογίζοντο δ'

Auditoribus quidem immeritum dolo-
 rem attulit ob doctrinae pravitatem :
 auctorem autem ipsum ingenti pudore
 ac dedecore affecit. Porro cum Euse-
 bianorum officina jam detecta esset, &
 impius libellus in conspectu omnium
 discerptus, quidam nihilominus ex
 composito nomen pacis prætenden-
 tes, reliquis omnibus qui optima dice-
 re consueverant, silentium imposue-
 runt. Ariani vero metuentes ne tot E-
 piscopis in unum congregatis ipsi Ec-
 clesia ejicerentur, in medium profu-
 lientes, dogma quod improbatum fue-
 rat, anathemate damnarunt, & libello
 qui unanimi omnium consensu con-
 scriptus fuerat, propria manu subscri-
 pserunt. Verum Episcopati dignitate
 per ambitum & assiduas interpellatio-
 nes retenta, cum eos penitentiam a-
 gere oporteret, damnatas opiniones
 nunc clam, nunc aperte defendunt, va-
 riis argumentationibus insidiantes. Cu-
 pientes autem zizaniorum semina sta-
 bilire, peritos homines reformidant, &
 sagaces inspectores refugiunt: atque id-
 circo pietatis præcones bello appetunt.
 Verum ne sic quidem credimus impios
 homines Divinum numen unquam
 posse superare. Quamvis vires denuo
 comparent, denuo vincuntur juxta ma-
 gnificum Prophetam Esaiam. Et ma-
 gnus quidem Eustathius ita scribit. Ejus
 vero contumalis, & veritatis propu-
 gnator Athanasius, qui celeberrimi il-
 lius Alexandri in Episcopatu successor
 fuit, in epistola quam scripsit ad Afros,
 hæc quoque adjecit. Cum Episcopi qui
 in unum convenerant in animo habe-
 rent, impias quidem illas voces ab A-
 rianis excogitatas penitus abolere: Ex
 non extantibus videlicet, & Filium
 creaturam esse & facturam; & fuisse
 tempus cum non esset; cum denique
 mutabilis esse natura: scripturarum au-
 tem voces omnium consensu receptas
 confiteri: Filium scilicet ex Deo na-
 turaliter unicum esse: eumque esse ver-
 bum, virtutem ac sapientiam solam Pa-
 tris, Deum verum, sicut Joannes dixit:
 & splendorem gloriae ac figuram sub-
 stantiae Patris, quemadmodum Paulus
 scribit: Eusebiani opinionis suae vesania
 correpti, inter se dixerunt, consen-
 tiamus. Nam nos quoque ex Deo su-
 mus. Unus enim Deus ex quo omnia.
 Et alibi, vetera transferunt: ecce facta
 sunt omnia nova. Omnia autem ex
 Deo. Reputabant etiam id quod scri-

prum est in libro Pastoris : Primum omnium crede unum esse Deum, qui omnia creavit atq; absolvit, fecitq; ut ex nihilo extarent. Verum Episcopi cum eorum malitiam & impietatis dolum intellexissent, illud, ex Deo, clarius exposuerunt, & Filium ex substantia Dei esse scripserunt: ita ut creaturæ quidem propterea quod non ex semetipsis nec absq; causa existunt, sed principium habent ortus sui, ex Deo esse dicantur: Filius vero solus proprie sit ex substantia Patris. Hoc enim proprium est unigeniti ac veri Verbi Patris. Et hæc quidem fuit causa cur illud, ex substantia Patris, scriberetur. Rursus vero cum Episcopi interrogassent Arianos qui pauci esse videbantur, utrum dicerent non creaturam esse, sed virtutem solamque sapientiam & imaginem Patris, aeternum & in nullo profusus à Patre discrepantem, verumque Deum: deprehensum est Eusebianos nutu sibi invicem significare, quod hæc etiam nobis convenirent. Nam nos quoque imago & gloria Dei dicimur. Et de nobis dictum est: Semper enim & nos qui vivimus. Sed & virtutes multæ sunt. Scriptum est enim: Egressa est omnis virtus Domini de terra Ægypti. Eruca quoque & locusta, virtus magna appellatur. Et iterum: Dominus virtutum nobiscum, susceptor noster Deus Jacob. Ad hæc ut proprii Dei simus, non simpliciter habemus, cum & ipse Filius Dei nos fratres vocaverit. Quod vero Filium verum Deum esse dicunt, id nobis nihil officit. Verus enim est qui revera factus est. Hujusmodi fuit perverba cogitatio Arianorum. Verum Episcopi, cum hic quoque fraudem eorum animadvertissent, has voces ex sacris voluminibus collegerunt, splendorem, fontem ac fluvium, figuram substantiæ: & illud: In lumine tuo videbimus lumen: Item, Ego & Pater unum sumus. Denique clarius ac brevius scripserunt, Filium Patri consubstantialem esse. Cuncta enim superius posita eam vim ac significationem habent. Quod autem obmurmurant, voces illas in Scripturis non reperiri, ex ipsismet inanis esse convincitur eorum obmurmuratio. Nam cum ipsi verbis non scriptis ad impietatem suam abusi sint: nusquam enim scriptum est illud, ex non extantibus, &

A καὶ τὸ ἐν τῷ ποιμένι γραφέν, πρῶτον πάντων πίθισον ὅτι εἰς ἕν ὁ θεός, ὁ τὰ πάντα κτίσας καὶ καταρτίσας, καὶ ποιήσας ἐν τῷ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι. ἀλλ' ἐπίσκοποι θεωρήσαντες τὴν κακουργίαν ἐκείνων καὶ τὴν τῆς ἀσεβείας κακολεχίαν, λευκότερον εἰρήκασιν τὸ ἐκ τῆς θεῆς. καὶ ἔγραψαν ἐν τῆς ἐπίστας τῆς θεῆς εἶναι τὸν υἱόν. ἵνα τὰ μὲν κτίσματα διὰ τὸ μὴ ἄφ' αὐτῶν χωρὶς αἰτίας εἶναι, ἀλλ' ἀρχὴν ἔχον τῆς γενέσεως, λέγηται ἐκ τῆς θεῆς. ὁ δ' υἱὸς μόνος ἰδίος ἐκ τῆς τῆς πατρὸς ἐπίστας. τῆ το γὰρ ἰδίον μονογενῆς, καὶ ἀληθινῶς λόγος τῆς πατρὸς. καὶ περὶ μὲν τῆς γεγραφομένης ἐν τῆς ἐπίστας, ἢ προφασίς αὐτῆς πάλιν ὅτι τῆς ἐπισκόπων ἐρωτήσεων τῆς δοκεῖσας ὀλίγως δρειανῆς, εἰ λέγοιεν τὸν υἱὸν ἕκτισμα, ἀλλὰ δὲ δύναμις σοφίαν τῆς μόνου τῆς πατρὸς καὶ εἰκόνα, αἰδίον τε καὶ ἀπαρερίλακτον κατὰ πάντα τῆς πατρὸς, καὶ θεὸν ἀληθινόν, κατελήφθησαν ἐπεὶ εὐσεβίων διανδρόντες ἀλλήλοις, ὅτι καὶ ταῦτα φθάνει καὶ εἰς ἡμᾶς. καὶ γὰρ καὶ ἡμεῖς εἰκὼν καὶ δόξα θεῶν λεγόμεθα, καὶ περὶ ἡμῶν εἰρήναι, αἰεὶ γὰρ καὶ ἡμεῖς οἱ ζῶντες καὶ δυνάμεις πολλαί εἰσιν. καὶ δεικνύει, πάντα ἢ δὲ δύναμις τῆς θεῆς ἐκ γῆς αἰγύπτου. ἢ δὲ κάμπη καὶ ἢ ἀκρίδι λέγεται δύναμις μεγάλη. καὶ κύριος τῶν δυνάμεων μετ' ὑμῶν, ἀντιλήπτως ὑμῶν ὁ θεὸς ἰακώβ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἰδίος ἡμᾶς εἶναι τῆς θεῆς, ἔχομεν ἐκ' ἀπλῶς, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀδελφὸς ἡμᾶς ἐκάλεσεν. εἰ δὲ καὶ θεὸν ἀληθινόν λέγῃ τὸν υἱόν, ἢ λυπεῖ ἡμᾶς. γρόμην γὰρ ἀληθινός, ἀληθινός ἐστιν. αὐτῆ τῶν δρειανῶν ἢ διεφθαρμένη διάνοια, ἀλλὰ καὶ ἐπιταῦτα ἐπίσκοποι θεωρήσαντες ἐκείνων τὸ δόλιον, συνήγαγον ἐκ τῶν γραφῶν τὸ ἀπαύγασμα, τὴν τε πηγὴν καὶ ποταμὸν ἢ χαρακίηρα πρὸς τὴν ἐπίστας, καὶ τὸ ἐν τῷ φώτισε ἐλόμεθα φῶς, καὶ τὸ ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ, ἐν ἑσμῶν. καὶ λευκότερον λοιπὸν καὶ συντόμως ἔγραψαν, ὁμοῦσι τῷ πατρὶ τὸν υἱόν. τὰ γὰρ περὶ ἐρημένα πάντα, ταῦτ' ἔχον τὴν σημασίαν. καὶ ὁ γογγυσμὸς τῶν αὐτῶν, ὅτι ἀγεγραφοί εἰσιν αἱ λέξεις, ἐλέγχεται παρ' αὐτῶν μάταιος. δὲ ἀγεγραφοῦ γὰρ ἀσεβήσαντες, ἀγεγραφα γὰρ τὸ δὲ οὐκ ὄντων, καὶ

τὸ ἰὸν πρὸς ὅτε οὐκ ἔστιν αἰπὴν διότι ἔξ ἀ-
 γράφων μὲν δὲ σέβειας νομιμῶν λέξεων κα-
 τεκρίθησαν ἀντιμνησθῶς ἐν κοπείας δὲ ῥή-
 τεσι, ἐλάλησαν ἀληθῶς διὰ τῆς ὁμοιο-
 πει, ἐχ' αὐτοῖς δὲ ῥήσι τὰς λέξεις, ἀλλ' ἐν
 τῷ πάλαιον ἔχοντες τὴν μαρτυρίαν, ἔως ἔ-
 γραψαν. Ἐπισκοποὶ γὰρ ἦσαν δευκατοί, πρὸ
 ἐτῶν ἑξήκοντα πρὸ ἐκαστὸν πεντάκοντα, τῆς τε μεγά-
 λης ῥώμης ἑτῆς ἡμετέρας πόλεως, οἵητις
 σάνδου ποίημα λέγοντας τὸν ἰόν, καὶ μὴ ὁ-
 μοῖσιον τὸ πατρὶ. καὶ τὸ ἐγνώσκον δὲ σέ-
 βει ὁ ἡρόδοτος Ἐπισκοποῦ τ' καυσαρείας,
 πρότερον μὲν σιωπῆσαν τῇ δευκατῇ αἰρέσει
 ἕστερον δὲ ὑπογράφας τῇ ἐν νικαίᾳ συνόδῳ,
 ἔγραψε καὶ τοῖς ἰδοῖς διαβεβαρημένον, ὅτι καὶ
 τῶν παλαιῶν πᾶσι λόγοις καὶ Ἐπιφανείας Ἐπι-
 σκόπου ἐ συζητήσας ἔργον, Ἐπι τ' τῶ
 πατρὸς ἐ τῆς θεότητος, τὰ ὁμοιοῖσις χρη-
 σαμῆρας ὀνόματι. ἔτοι μὲν ἐν κατὰ κρύψαν-
 τες τὴν νόσον, ἔδρασαν γὰρ τῶν Ἐπισκόπων τὸ
 πλῆθος, τοῖς ἐκτεθείσι σιωπῆσαν, τὴν περὶ
 φιλικὴν καὶ ἡγορεύσαν ἐπισπασάμενοι. βοᾷ γὰρ
 πρὸς αὐτοὺς ὁ τῶν ὀλων θεός, ὁ λαός ἐστὶ τοῖς
 χεῖλεσί με πᾶ, ἢ ἡ καρδία αὐτῶν πόρρω
 ἀπέχεται ἀπ' ἐμοῦ. θεωνῶς δὲ καὶ σεκῆνδου, τὸ
 δράσαι μὴ βεβηθῆναι, ὡς τῶν πάλαιον συμ-
 φώνως ἀπεχηρῆθησαν, ὡς τῶν δευκατῶν βλασ-
 φημίαν τῆς εὐαγγελικῆς περὶ ἐξήκοντες δι-
 δασκαλίας. αὐτῶν δὲ συνελθόντες εἰς τὸ συνέ-
 δριον, ὡς τῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτείας νό-
 μους ἔγραψαν εἴκοσι.

A illud, fuit tempus cum non esset, da-
 mnatos se queruntur ex verbis non
 scriptis, pie tamen intellectis. Etenim
 ipsi quidem velut in stercore repertis
 vocibus, vere de terra locuti sunt. Epi-
 scopi vero non ex se ipsis voces com-
 menti, sed patrum habentes testimo-
 nia, ita scripserunt. Prisci enim Episco-
 pi qui ante annos fere centum ac vigin-
 ti, tum in magna urbe Roma, tum in
 nostra civitate sederunt, eos qui Filium
 Dei facturam esse dicerent, non autem
 Patri consubstantialem, reprehende-
 runt. Nec hujus rei ignarus fuit Eulebi-
 us Episcopus Casariensis: qui prius qui-
 dem Arianae opinioni adhaeserat,
 postea vero Nicæna Synodo subscrip-
 sit. Scripsit enim ad cives suos his ver-
 bis; Reperimus, inquit, quosdam ex
 antiquis disertos & illustres Episcopos
 ac scriptores, in explicanda Patris ac Fi-
 lii Deitate, consubstantialis vocabulo
 usos esse. Haecenus Athanasius. Isti
 ergo morbum animi sui occultantes:
 Episcoporum enim multitudinē refor-
 midabant: expositioni Synodi consen-
 serunt, prophetica objurgationem
 in semetipsos attrahentes. Clamat e-
 nim ad illos hujus universi conditor
 Deus: Populus hic labiis me honorat,
 cor autem eorum longe est a me.
 Theonas autem & Secundus, cum id
 facere abnuerent, ab omnibus uno
 consensu excommunicati sunt, utpote
 qui Arii impietatem Evangelicæ do-
 ctrinæ anteposuisent. Posthæc Episco-
 pi rursus in unum convenientes, de Ec-
 clesiæ disciplina viginti leges conscri-
 psere.

Κεφ. θ.

Τὰ κατὰ μελίτιον πᾶν ἀγ' ὄπισθεν, ἐξ ἧς μελιτιανοὶ χριστιανοὶ
 μέχρι τῆ παρὸντος δέονται καὶ συνόδου περὶ
 τούτου ἐπιστολή.

ΕΠΙΘΗΚΗ ΜΕΛΙΤΙΟΥ Ἐπισκοπικῆς χρο-
 τονίας ἡξιοῦμεν, ἐπεὶ πολλὰ τ' ἀρεῖα
 μανίας, εἴτα ἐπὶ ἡσυχαστικῶν διελεχθεῖς,
 ὑπὸ τῶν θεολογῶν πέτρων τῶν ἀλεξανδρέων ἐπισκό-
 πε, ὡς καὶ τῶν μαρτυρίων σέφανον ἀνεδήσατο,
 καθηρέθη μὲν, ἐκ ἐσεξέστη τὴν τ' κατὰ αἰρέσεως
 ψήφον, τὴν τε θεοῦ καὶ τὴν πελαγῆσαν
 αὐτοῦ θορύβου καὶ ζάλης ἐνεπίμπλα, τυραν-
 νίδι τ' ἀλεξανδρέων χρώμετος περὶ θεοῦ,
 ἔγραψαν πρὸς τὴν ἀλεξανδρέων ἐκκλησίαν

CAP. IX.

De rebus Meletii Aegyptii ex cuius nomina
 dicti sunt Meletiani Schismatici, qui ad
 hunc usque diem perdurant: & Synodica de
 illo epistola.

ET quoniam Meletius, qui non mul-
 to ante exortam Arii velaniam Epi-
 scopus fuerat ordinatus, postea vero
 quorundam criminum convictus, à Pe-
 tro sanctissimo Alexandrinorum Episco-
 po & martyre depositus quidem fuerat,
 sed tamen de positionis sententiæ mini-
 me acquieverat, & Thebaidem ac vici-
 nam Aegyptum tumultu ac perturba-
 tionibus implebat adversus Alexandri-
 num Primatum tyrannidem exercens,
 litteras ad Alexandrinam Ecclesiam scri-

